

Arrest

nr. 225 807 van 6 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 maart 2019 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekende partij op 11 maart 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2018 dient verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Addis Abeba (Ethiopië) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met A.M, eveneens van Somalische nationaliteit en erkend vluchteling.

Op 31 oktober 2018 wordt verzoekster in Ethiopië geïnterviewd over haar huwelijk.

Op 4 maart 2019 geeft de procureur des Konings het advies om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk tussen verzoekster en dhr. A.M.

Op 7 maart 2019 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 12/03/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van S. H. O. (...), geboren op (...)/1992, van somalische nationaliteit, om A. M. M. (...) in België, geboren op (...)/1991, afkomstig van Somalië, te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 19/07/2012 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

In zijn advies van 04/03/2019 is de Procureur des Konings van Brugge van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

Uit het interview afgenomen door de diensten van de ambassade en de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn de volgende elementen naar gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

‘Het huwelijk is vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toereden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen H. O. S. (...) en A. M. M. (...) voldoet aan deze bij wet vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echtte leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan integendeel.’

Zijn ambt stelt vast dat ‘betrokkenen, niettegenstaande zij huwden te Somalië d.d. 19/07/2012 een religieus "Marriage Certificate" voorleggen van de "Federal Democratie Republic of Ethiopia Vital Event Registration" d.d. 23/02/2018, dat vertaald noch gelegaliseerd werd. Om deze redenen kan het document niet door zijn ambt aanvaard worden.

Uit het onderzoek bleek bovendien dat de eerste Whatsapp gesprekken tussen betrokkenen pas dateren van maart 2018 en dat de enige foto's dit de heer A. M. (...) kan voorleggen genomen zijn in de periode februari - maart 2018 - toen de heer A. M. (...) naar Ethiopië afreisde teneinde een huwelijkscertificaat te laten opstellen door een Islamitische rechtbank te Ethiopië.’

Gelet het feit uit hogervermelde concrete elementen blijkt dat het huwelijk er in casu kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch wel op het verschaffen van een verblijfsrechtelijk voordeel aan de man.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In haar synthesememorie voert verzoekster een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“III. 1. Eerste middel

Schending van artikel 12bis, §2 VW

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

III.1.1. De thans bestreden beslissing werd genomen en betekend, quasi één jaar na de aanvraag.

De verzoekende partij werd nooit op de hoogte gebracht van een gemotiveerde verlengingsbeslissing inzake de termijn door de verwerende partij.

Artikel 12bis, §2 VW luidt als volgt:

"§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste [negen maanden] volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en [ter kennis gebracht]". De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

[Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan,] dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling. In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van [negen maanden] volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het [vijfde lid], moet de toelating tot verblijf verstrekt worden."

III.1.2. De Raad van State sprak zich hier recentelijk zeer duidelijk over uit (RvS nr. 240 997 van 13 maart 2018):

'Nu uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet blijkt dat de beslissing van 24 april 2014 tot verlenging van de beslissingstermijn voor verzoeksters aanvraag ter kennis werd gebracht van verzoekster, is niet voldaan aan de in artikel 12bis, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet vastgelegde voorwaarde van "een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager". De verwerende partij kan zich dan ook niet beroepen op de meergenoemde beslissing van 24 april 2014 om in hoofde van verzoekster te besluiten tot een gebrek aan belang bij het middel omdat de beslissingstermijn zou zijn verlengd en de aanvankelijk bestreden beslissing alleen al daardoor tijdig zou zijn genomen.

9. Zoals hiervoor in punt 7 reeds werd overwogen, bepaalde artikel 12bis, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing dat "de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf [...] zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, [wordt] getroffen en betekend". Met als enig verschil dat de beslissingstermijn op de datum van zijn arrest negen maanden bedroeg, heeft het Grondwettelijk Hof reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 geoordeeld dat deze bepaling een dubbele waarborg inhoudt voor de betrokken vreemdeling, namelijk enerzijds dat de overheid verplicht wordt om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag, en anderzijds dat de toelating moet worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt. Buiten de te deze niet van toepassing zijnde mogelijkheid van een tijdige beslissing tot verlenging van de termijn, voorziet de wet geen uitzondering op voornoemde verplichting naargelang de eventuele weigeringsgrond. Het Grondwettelijk Hof heeft dan ook in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 overwogen dat "m elk geval" binnen de in het meergenoemde artikel 12bis, § 2, voorziene termijn moet worden beslist over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht Zoals verzoekster terecht opmerkt, voorziet het vijfde lid van die bepaling bovendien de mogelijkheid van een verlenging van de termijn "in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag" waarbij als reden onder meer het onderzoek naar het huwelijk wordt vermeld Hieruit blijkt net dat ook bij twijfel aan het huwelijk de bewuste beslissingstermijnen van toepassing zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet zonder schending van artikel 12bis, § 2, derde en zesde lid, van de vreemdelingenwet oordelen dat de in die bepalingen vastgelegde termijn niet geldt wanneer de verwerende partij nadat de termijn is verstreken alsnog zou vaststellen dat de vereiste huwelijksband niet is aangetoond en de aanvraag zou verwerpen.'

In casu kan de verwerende partij evenmin nog (laattijdig) de huwelijksband in twijfel trekken. Zij had binnen de negen maanden een beslissing moeten nemen aangaande de visumaanvraag en betekenen, dan wel een verlengingsbeslissing moeten betekenen.

De verwerende partij ontkent niet dat de verlengingsbeslissing nooit aan de verzoekende partij betekend werden.

Zij stelt enkel dat de verwerende partij "mondeling" op de hoogte werd gebracht, quod non!

De nota's die de verwerende partij bijbrengt waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij hiervan "mondeling" op de hoogte werd gebracht hebben geen enkele waarde en kunnen een rechtsgeldige betekening evenmin vervangen.

Er anders over oordelen zou betekenen dat de verzoekende partij tevens haar "nota's" in de debatten kan opwerpen als zelfgecreëerde bewijsstukken.

Het enige wat op heden vaststaat is dat de weigeringsbeslissing haar betekend werd. De gemotiveerde verlengingsbeslissingen niet.

Artikel 12bis, §2 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting zouden dan immers worden geschonden.

Het visum moet worden afgeleverd."

3.1.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het eerste middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet en de schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(…) De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste [negen maanden] volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en [ter kennis gebracht]. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. (...) In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager. Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van [negen maanden] volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het [vijfde lid], moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing ongeveer één jaar na haar visumaanvraag genomen en betekend werd. Zij betoogt dat zij nooit op de hoogte werd gebracht van een gemotiveerde beslissing waaruit zou kunnen blijken dat de termijn van negen maanden verlengd werd. Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij de huwelijksband met de heer A.M.M. niet langer in twijfel kon trekken, nu zij laattijdig een beslissing betreffende de visumaanvraag heeft genomen en de verwerende partij er aldus toe gehouden is een visum af te leveren.

Verzoekende partij gaat er met haar betoog volledig aan voorbij dat er betreffende de visumaanvraag dd. 12 maart 2018 twee beslissingen tot verlenging van de behandelingstermijn werden genomen, meer bepaald op 8 november 2018 en op 4 maart 2019, en dit in afwachting van het advies van het parket van de procureur des Konings. Dit advies werd aangevraagd op 8 november 2018.

Op 8 november 2018 werd de behandelingstermijn van de visumaanvraag voor de eerste maal verlengd met 3 maanden (9 + 3 maand) overeenkomstig artikel 12bis, § 2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. In het formulier getiteld: “Formulaire de décision regroupement familial” wordt er verwezen naar deze bepaling en wordt er tevens op gewezen dat het advies van de procureur des Konings werd gevraagd over de geldigheid van het huwelijk. Onder de hoofding: “Motivation” in dit formulier, wordt nog gesteld dat de aanvrager van het visum op de hoogte dient te worden gesteld van deze beslissing. Op 4 maart 2019 werd de behandelingstermijn een laatste keer met 3 maanden verlengd (9 + 3 + 3 maand, tot en met 11 juni 2019) wegens het lopend onderzoek bij het parket.

Derhalve beschikte de verwerende partij conform artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet over een behandelingstermijn van 15 maanden te rekenen vanaf de indiening van de visumaanvraag op 12 maart 2018 (9+3+3 maanden).

Een beslissing tot uitstel mag slechts worden getroffen binnen de negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag voor het visum werd ingediend, eventueel reeds verlengd met 3 maanden. Deze voorwaarde wordt vervuld. Daarnaast stelt artikel 12bis, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat het uitstel slechts mag worden bepaald omwille van “bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°” en dat de beslissing op dat vlak moet worden gemotiveerd (RvS 11 januari 2013, nr. 222.014). Ook deze voorwaarden werden vervuld. De beslissing tot uitstel heeft immers uitstaans met “een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°” en de beslissing tot verlenging van de behandelingstermijn werd in die zin gemotiveerd.

Verzoekster werd van deze beslissingen persoonlijk op de hoogte gebracht door de Belgische ambassade te Addis Abeba. Uit informatie die werd overgemaakt door deze ambassade is immers gebleken dat verzoekster zich op 2 december 2018 en op 5 maart 2019 heeft aangeboden bij de ambassade en dat zij persoonlijk op de hoogte werd gebracht van de beslissingen dd. 8 november 2018 en 4 maart 2019. Zij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij nooit op de hoogte werd gebracht van een beslissing waarbij de behandelingstermijn van haar visumaanvraag verlengd werd.

Nadat de procureur des Konings een negatief advies had verleend inzake de aflevering van een visum gezinshereniging omdat hij had vastgesteld dat het afgesloten huwelijk er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, werd op 7 maart 2019 de afgifte van het visum met het oog op gezinshereniging geweigerd.

De bestreden beslissing is binnen de termijn van 15 maanden getroffen en ter kennis gebracht aan de verzoekende partij.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat de vraag of de beslissingen tot uitstel al dan niet behoorlijk aan de verzoekende partij ter kennis zijn gebracht, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen (RvS 11 januari 2013, nr. 222.014). Er is hiervoor immers geen uitdrukkelijke sanctie voorzien in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. De kennisgeving van beslissingen is volgens een algemeen principe van administratief recht van belang in het kader van het bepalen van de datum waarop de beroepstermijn een aanvang neemt. Een eventueel gebrek aan betekening heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissingen zelf.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Verwerende partij is van oordeel dat de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.1.3.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motiveringsplicht. Zij zet uiteen dat een gemotiveerde verlengingsbeslissing haar niet ter kennis werd gebracht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

[In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.]

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

3.1.3.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag voor een visum type D op 12 maart 2018 heeft ingediend bij de Belgische ambassade in Ethiopië. De verwerende partij moest overeenkomstig artikel 12bis, § 2, derde lid haar beslissing nemen binnen de negen maanden, dit is dus in december 2018.

Uit het “*Beslissingsformulier gezinshereniging artikel 10 W. 15/12/1980 erkend vluchteling/subsidiaire bescherming*” opgesteld op 7 maart 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat op 18 september 2018 een eerste beslissing tot uitstel werd genomen. Uit dit document blijkt dat de reden voor het uitstel is dat er een onderzoek gaande is naar het huwelijk. Dit blijkt uit “*autres remarques (...) Document non reconnu et non légalisé -> Interview + suite enquête parquet* » (andere opmerkingen, niet erkend en niet gelegaliseerd document -> interview en vervolg onderzoek parket, eigen vertaling). In dit document wordt op 8 november 2018 vermeld « *Suite surseoir Mail de l'ambassade reçue le 31/10 avec : - interview. Mme habite à Poperinge, c'est donc le Parquet de West-Vlaanderen (Bruges) qui est concerné (Ypres) -> proro surseoir (jusqu'au 11/03/2019) + Enquête Parquet Bruges* » (vervolg uitstel : mail van de ambassade ontvangen op 31 oktober met interview. Mevrouw woont in Poperinge dus is het het parket van West-Vlaanderen (Brugge) dat betrokken is (Ieper), eigen vertaling). In ditzelfde document wordt op 4 maart 2019 vermeld : « *Suite surseoir Enquête toujours en cours -> 2ème proro surseoir jusqu'au 11/06/2019 max* » (vervolg uitstel Onderzoek nog steeds bezig -> tweede verlenging, uitstel tot maximum 11 juni 2019, eigen vertaling) en op 7 maart 2019: « *Suite surseoir Mail du 06/03/2019 avec Avis Négatif du Parquet du 04/03/2019 -> Rejet* » (Vervolg uitstel Mail van 6 maart 2019 met negatief advies van het parket van 4 maart 2019 -> verwerping, eigen vertaling).

Hieruit blijkt dat op 18 september 2018 reeds een beslissing tot uitstel werd genomen om reden van onderzoek naar het huwelijk (eerste uitstel van drie maanden dat pas in december 2018 start, gezien de beslissingstermijn van negen maanden na de aanvraag), dat op 4 maart 2019 werd beslist een tweede verlenging toe te staan tot ten laatste 11 juni 2019. Op 7 maart 2019 ontving de verwerende partij het advies van het Parket en werd een beslissing genomen, nog binnen de eerste termijn van drie maanden verlenging.

Daarnaast bevindt deze beslissing tot uitstel van 18 september 2018 zich ook apart in het administratief dossier: “*Décision Résultat: Casa: Surseoir documents complémentaires et / ou demande de renseignements (...) Commentaire: merci de procéder à l'interview de la requérante, l'interroger sur son époux, sa famille, les raisons de sa fuite, les détails de la cérémonie de mariage: détails relatifs à la négociation autour de la dot, si elle peut produire des photos...*” (Beslissing Resultaat : Casa : Uitstel bijkomende documenten en / of vraag om inlichtingen (...) Commentaar : gelieve een interview af te nemen van verzoekster, haar te ondervragen over haar echtgenoot, de familie, de redenen voor de vlucht, details van de huwelijksceremonie, details inzake de onderhandelingen over de bruidsschat, of ze foto's kan voorleggen..., eigen vertaling).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dus dat er sprake is van een gemotiveerde beslissing van 18 september 2018 tot verlenging van de termijn.

Op 18 september 2018 wordt deze beslissing overgemaakt aan de ambassade. Op 31 oktober 2018 wordt verzoekster geïnterviewd door de diensten van de ambassade. Op 8 november 2018 wordt aan de ambassade gevraagd om verzoekster mee te delen dat er een beslissing tot uitstel getroffen is wegens administratief onderzoek / parket en dat de termijn van negen maanden overeenkomstig artikel 12bis, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet verlengd wordt met een termijn van drie maanden.

Uit een mail van de Belgische ambassade in Ethiopië gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 april 2019 blijkt dat verzoekster drie maal in persoon is langs geweest en dat haar toen beslissingen werden meegedeeld. In deze mail wordt, naast de tekst, immers ook een “nota” weergegeven die de vorm heeft van een “print screen” uit het visumdossier van verzoekster. Daarin wordt het volgende vermeld: “*Username (...) Date: 3/12/2018 10:46:07 The applicant is informed today about the information of 08/11/2018.*” “*Username (...) Date: 4/03/2019 10:55:23 The applicant is informed today about the information taken on 08/11/2018*” “*Username (...) Date: 5/03/2019 9:29:46 The applicant is informed today about the information taken on 04/03/2019*” (Gebruikersnaam (...) Datum: 3/12/2018 10:46:07 De aanvrager is vandaag ingelicht over de informatie van 8 november 2018. Gebruikersnaam (...) Datum 4/03/2019 10:55:23 De aanvrager is vandaag ingelicht over de informatie waartoe beslist werd op 8 november 2018. Gebruikersnaam (...) Datum 5/03/2019 9:29:46 De aanvrager is vandaag ingelicht over de informatie waartoe beslist werd op 4 maart 2019, eigen vertaling).

Hieruit blijkt dat verzoekster op 3 december 2018 op de hoogte werd gebracht van de beslissing tot uitstel van 8 november 2018 (betreft de beslissing tot uitstel genomen op 18 september 2018), op 4 maart 2019 werd ze opnieuw op de hoogte gebracht van dezelfde beslissing en op 5 maart 2019 werd haar meegedeeld dat er een beslissing was op 4 maart 2019, dit betreft de tweede beslissing tot uitstel. Verzoekster werd dus voor het verstrijken van de oorspronkelijke termijn van negen maanden op de hoogte gebracht dat er een beslissing tot uitstel werd genomen. Intussen werd zij op 31 oktober 2018 ook gehoord door de ambassade over haar huwelijk, zodat zij wist dat een onderzoek werd gevoerd naar dit huwelijk en van dit feit op de hoogte was.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dus dat aan verzoekster in persoon werd meegedeeld dat er een beslissing tot verlenging van de termijn was. Dit is een verschil met de situatie in het arrest van de Raad van State nr. 240 997 van 13 maart 2018 dat verzoekster aanhaalt.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij niet ontkent dat de verlengingsbeslissing nooit betekend werd, dat zij zelf niet mondeling op de hoogte werd gebracht en dat de nota's van de verwerende partij waaruit dit zou moeten blijken zelf gecreëerde bewijsstukken betreffen.

Zoals hiervoor besproken, blijkt uit de mail van 18 april 2019 van de Belgische ambassade gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die zich in het administratief dossier bevindt, met name een "nota" die de vorm heeft van een "print screen", dat de eerste beslissing tot verlenging van de termijn op 3 december 2018 aan verzoekster werd meegedeeld. In de nota van de verwerende partij valt niet te lezen dat de verwerende partij niet zou ontkennen "*dat de verlengingsbeslissing nooit aan de verzoekende partij betekend*" werd. Verzoeksters bewering dat de "nota's" van de verwerende partij geen enkele waarde hebben, geen rechtsgeldige betekening kunnen vervangen en zelf gecreëerde bewijsstukken zijn, kan niet worden gevolgd. Deze "nota" betreft een kopie uit het officieel visumdossier van verzoekster, zoals dit zich op de ambassade in Ethiopië bevindt. Het vermeldt de naam en voornaam van verzoekster, haar nationaliteit en geslacht, haar geboortedatum, haar paspoortnummer, haar "Visa / OS-nummer" en "Type/Statuut". Een personeelslid van de ambassade moet zijn gebruikersnaam, "*username*" ingeven vooraleer de informatie verkregen kan worden en de data van de verschillende procedurestappen worden weergegeven (data waarop verzoekster informatie van een bepaalde datum werd meegedeeld). Dit betreft dus geen gefabriceerd bewijs.

Dat deze mondelinge kennisgeving op 3 december 2018 heeft plaatsgevonden, blijkt dus uit de stukken van het administratief dossier, daarin is immers een officieel spoor van deze mededeling terug te vinden. Uit artikel 12*bis*, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat de kennisgeving op straffe van nietigheid schriftelijk moet gebeuren. Dit blijkt evenmin uit de parlementaire voorbereidingen bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarvan artikel 11 het nieuwe artikel 12*bis* in de huidige vreemdelingenwet invoert (*Parl. St. Kamer, 2005 – 2006, Doc 51/2478001, Memorie van Toelichting, p. 55 en p. 67*). Dit nieuwe artikel 12*bis*, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5.4, tweede lid van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. In de richtlijn is enkel sprake van een beslissing tot verlenging van de termijn en wordt een kennisgeving daarvan niet vermeld.

Alleszins is de kennisgeving van de beslissing tot verlenging van de termijn voor het beslissen over een visumaanvraag, geen vormvereiste die een beroepstermijn doet ingaan. Indien er problemen zouden rijzen over de kennisgeving van de beslissing tot verlenging, kan verzoekster haar grieven in dit verband uiten in het kader van het beroep tegen de beslissing tot weigering van visum, *quod in casu*.

Als verzoekster op 3 december 2018 de informatie werd meegedeeld van 8 november 2018, kan worden verondersteld dat haar ook werd meegedeeld waarover deze informatie handelde, namelijk dat de termijn voor het nemen van een beslissing over haar visum verlengd werd. Ten overvloede wordt herhaald dat verzoekster, door haar interview op 31 oktober 2018 inzake haar huwelijk, ervan op de hoogte was dat dit huwelijk onderzocht werd.

Verzoekster bevindt zich dus niet in een situatie waarin haar binnen de termijn van negen maanden geen beslissing werd meegedeeld zoals voorzien in artikel 12*bis*, § 2, zesde lid van de vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 12*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In haar synthesesamenvatting voert verzoekster een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending artikel 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet

Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

II.2.1. In casu staat het niet ter discussie dat er van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 WIPR geen sprake is en heeft de verwerende partij aldus terecht toepassing gemaakt van artikel 12bis, §§5 en 6 VW.

Dat er van dit artikel toepassing diende te worden gemaakt, staat in casu dus evenmin ter discussie.

Ten onrechte verwijst de verwerende partij in haar nota met opmerkingen naar artikel 27 WIPR. Gezien er in casu geen gelegaliseerd huwelijksdocument voorhanden is en kan worden bekomen, is dit artikel niet van toepassing.

Cf. art. 30 WIPR:

‘Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan:

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken. § 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.’

Aldus valt niet in te zien hoe de burgerlijke rechter een niet-gelegaliseerde huwelijksakte conform art. 27 WIPR zou kunnen erkennen.

Zulks werd reeds erkend door de Raad (RvV nr. 220 288 dd. 25 april 2019):

‘De Raad wijst er in deze op dat verweerder in de bestreden beslissing melding maakt van artikel 27 van het WIPR, Deze bepaling luidt als volgt:

.§ 1- Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...).”

Uit deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt.

In casu ligt geen gelegaliseerde huwelijksakte voor, Verweerder toont noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen aan dat dergelijke akte, bij ontstentenis van legalisatie, ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR. Integendeel dient de Raad vast te stellen dat verweerder hierover in zijn nota met opmerkingen in alle talen zwijgt.’

II.2.2. De verwerende partij is bovendien uiterst onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond.

Sterker zelfs, het advies van de procureur waarop de verwerende partij baseert is eigenlijk allesbehalve ernstig:

‘Zijn ambt stelt vast dat betrokkenen, niettegenstaande zij huwden te Somalië d.d. 19/07/2012 een religieus "Marriage Certificate" voorleggen van de "Federal Democratie Republic of Ethiopia Vital Event

Registration" d.d. 23/02/2018, dat vertaald noch gelegaliseerd werd. Om deze redenen kan het document niet door zijn ambt aanvaard worden.

Uit het onderzoek bleek bovendien dat de eerste Whatsapp gesprekken tussen betrokkenen pas dateren van maart 2018 en dat de enige foto's dit de heer A. M. (...) kan voorleggen genomen zijn in de periode februari - maart 2018 - toen de heer A. M. (...) naar Ethiopië afreisde teneinde een huwelijkscertificaat te laten opstellen dooreen Islamitische rechtbank te Ethiopië.'

De Raad is uiteraard niet bevoegd om de huwelijksband te onderzoeken.

Wel kan zij nagaan of de motivering van de verwerende partij, in het kader van haar onderzoek cf. artikel 12bis, §§5 en 6 VW, wel afdoende is en van zorgvuldigheid getuigt.

De motivering in casu is bijzonder pover.

In casu had de verzoekende partij in eerste instantie geen huwelijksdocument. Zij heeft dit via een schrijven van haar raadsman ook laten weten aan de ambassade. Deze weigerde echter de aanvraag te registreren zonder huwelijksdocument.

De raadsman van de verzoekende partij heeft dit in een mail dd. 3 mei 2018 aangeklaagd bij de verwerende partij (stuk 3).

Groot is nu ook haar verwondering te moeten lezen dat één van de twee argumenten van de procureur des Konings (advies dat de verwerende partij zich eigen maakte) juist het huwelijkscertificaat van de verzoekende partij zijn!! In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij enkel in op het huwelijkscertificaat zelf dat volgens haar gebrekkig is, doch niet op het feit dat de verzoekende partij verplicht werd een document te laten produceren, ook al had zij er heen. Ook de echtgenoot van de verzoekende partij had het hierover in zijn politiegehoor.

Er diende in casu juist toepassing van artikel 12bis, §§5 en 6 VW te worden gemaakt omdat de verzoekende partij geen aanvaardbaar huwelijksdocument kon voorleggen - het is aldus compleet onaanvaardbaar dat dit nu als weigeringsmotief wordt gebruikt in het kader van het onderzoek cf. artikel 12bis, §§5 en 6 VW!

Omtrent het contact kan de verzoekende partij verduidelijken dat de problemen van haar echtgenoot er juist in gelegen waren dat haar familie hun huwelijk niet wou aanvaarden, omwille van het feit dat haar echtgenoot behoorde tot een minderheidsclan. Vandaar dat contact via Whatsapp pas mogelijk was éénmaal de verzoekende partij haar familie ontvlucht was.

II.2.3. Het lijkt erop alsof de verwerende partij het asielrelaas van de echtgenoot van de verzoekende partij helemaal niet bekeken heeft!

Nochtans stelt het UNHCR (The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) 'It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.'

Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij had kunnen het asioldossier van de echtgenoot van de verzoekende partij raadplegen. Deze heeft immers steeds consequent verklaard dat de verzoekende partij zijn echtgenote is.

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielpcedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09

in EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Het Hof van Justitie verduidelijkte recentelijk nog (van het Hof van Justitie van 13 maart 2019 (nr. C-635/17)):

‘Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.’

In casu werden de verklaringen geenszins op onbevangen wijze geanalyseerd. Sterker, er worden verzoekende partij en haar echtgenoot geen vragen gesteld over wanneer ze terug contact hadden met elkaar en hoe dat precies komt. Uit het advies van de Procureur kan worden afgeleid dat dit wordt gebaseerd op de voorgelegde stukken. Het is dan ook bijzonder vreemd dat men niet de moeite neemt om verzoekende partij of haar echtgenoot hier meer uitleg over te vragen, a fortiori wanneer dit motief de thans bestreden beslissing dient te schragen.

Er wordt evenmin rekening gehouden met de precaire situatie waarin beiden zich bevonden, hoewel de problematiek veroorzaakt door hun huwelijk bij de familie van de verzoekende partij wel door het CGVS erkend werd!

De deugdelijkheid van de feitelijk en juridische motieven van de beslissing kunnen in dit geval wel degelijk worden onderzocht, zo stelde de Raad reeds (RvV nr. 220 288 dd. 25 april 2019):

‘3.10. Terugkoppelend naar verzoeksters situatie, herhaalt de Raad dat verweerder in zijn bestreden beslissing niet verwijst naar artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, doch zijn onderzoek kadert in een toepassing van artikel 27 van het WIPR. Zoals hierboven evenwel reeds werd vastgesteld, blijkt een toepassing van voormelde bepaling van het WIPR niet aan de orde in verzoeksters geval. Immers is er geen sprake van een “buitenlandse authentieke akte”. Het enkele gegeven dat verweerder evenwel niet verwijst naar artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet, dient niet ipso facto

aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder is overgegaan tot een in concreto onderzoek van de aangehaalde huwelijksband, zoals voorzien in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. De vraag rest of voormeld in concreto onderzoek de toets van de redelijkheid doorstaat. Verzoekster vraagt in deze terecht aan de Raad om “uitspraak te doen over de redelijkheid en de zorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek naar de huwelijksband conform artikel 12bis, §§5 en §6 Vreemdelingenwet”.

3.11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

(...)

3.20. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de motieven in de bestreden beslissing veeleer zijn beperkt tot feitelijke vaststellingen, vaststellingen die geen betrekking hebben op verzoeksters individuele situatie of die niet kunnen worden geverifieerd en vaststellingen waaromtrent niet concreet wordt gemotiveerd waarom deze bijdragen aan de negatieve beslissing inzake de visumaanvraag. In de nota met opmerkingen grijpt verweerder telkens terug naar het advies van de procureur des Konings. De Raad benadrukt in deze dat het advies van de procureur des Konings slechts een advies betreft. Zoals in voormeld advies zelf wordt aangegeven, komt het aan verweerder toe om de uiteindelijk beslissing inzake de visumaanvraag te nemen. Verweerder kan zich hier, zoals hij in de nota met opmerkingen poogt te doen, niet zonder meer achter verschuilen. De Raad spreekt zich ook niet uit over voormeld advies, doch wel over de concrete motivering van verweerder, zoals opgenomen in de thans bestreden beslissing. Het staat verweerder in deze vrij de inhoud van het advies van de procureur des Konings over te nemen in zijn weigeringsbeslissing, doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat het wel degelijk verweerder zelf is die de beslissing neemt. Verweerder dient de eindverantwoordelijkheid te nemen voor het individuele onderzoek naar het bestaan van de huwelijksband. Niets belet dat hij hiervoor het advies inwint van de procureur des Konings, doch verweerder kan dit advies niet aanwenden om de verantwoordelijkheid voor zijn eigen onderzoek te ontlopen. Hierbij staat het verzoekster dan ook vrij om te argumenteren dat deze overgenomen motivering niet volstaat, en dat er geen sprake is van een voldoende zorgvuldig en ernstig onderzoek van haar visumaanvraag door verweerder. Verzoekster kan in deze terecht de verwachting koesteren – in het bijzonder gelet op de veeleer feitelijke aard van het advies – dat verweerder zich niet louter beperkt tot het zich eigen maken van het advies, doch ruimer motiveert waarom de concrete omstandigheden van de zaak ertoe leiden dat hij van oordeel is dat de visumaanvraag dient te worden geweigerd. De Raad benadrukt dat verweerder ertoe gehouden is alle relevante elementen te betrekken in zijn beoordeling. Gelet op de onzekerheden die klaarblijkelijk nog bestaan – “het is niet bekend sinds wanneer zij een relatie hadden” of “er bestaat geen zekerheid dat degene die het visum aanvraagt ook de partner is met wie betrokkenen gehuwd zijn” of nog “één en ander blijft wel degelijk bijzonder opvallend binnen het kader van een voorgehouden oprechte huwelijksrelatie” – stelt verzoekster terecht dat verweerder minstens de moeite had moeten nemen om beide partijen te horen. De Raad merkt hierbij op dat van verzoekster wel een omstandig interview werd afgenomen op de Belgische ambassade in Kampala op 25 juli 2018, waarbij haar zeer gedetailleerde vragen werden gesteld aangaande haar relatie met de referentiepersoon. In de bestreden beslissing worden slechts fragmenten van voormeld interview gebruikt, waarbij verweerder niet ingaat op enkele gedetailleerde antwoorden van verzoekster en het kennelijk niet nodig achtte om de inhoud van het interview af te toetsen bij de referentiepersoon. Nergens in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen verduidelijkt verweerder in deze waarom hij het – niettegenstaande de bestaande onzekerheden – niet nodig vond een gesprek aan te gaan met de referentiepersoon. De overtuiging van verweerder in zijn nota dat er een zorgvuldig en grondig onderzoek is gebeurd van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, alvorens te besluiten tot de weigering van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging, kan de bestreden beslissing niet overeind houden.

3.21. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster kan worden gevolgd, waar zij stelt dat de motivering van de weigeringsbeslissing inzake de visumaanvraag kennelijk onredelijk is en niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.’

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 12bis, §§5 en 6 VW manifest werden geschonden!

II.2.4. Zelfs als men niet uitgaat van een "huwelijksband", dan nog verplicht artikel 8 EVRM rekening te houden met het familieleven van de vluchteling in kwestie:

"(...)"

II.2.5. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenoot, dan wel partner, een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In casu werd het bestaan van dit familieleven geenszins op ernstige wijze onderzocht.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenoot/partner redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

II.2.6. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden - zelfs niet in het geval de verwerende partij weigert de huwelijksband te aanvaarden.

-cf. RvV 207 240 dd. 26 juli 2018

'De Raad stelt vast dat verweerder aangeeft dat het huwelijk tussen verzoekster en M.O. niet rechtsgeldig is naar Ethiopisch recht en daarenboven enkel was gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en daarom in België niet werd erkend en geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Anderzijds erkent verweerder wel dat verzoekster, nadat zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, steeds samenleefde met M.O. Verweerder motiveert, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het louter feit dat twee personen samenwonen niet automatisch het bewijs vormt van het bestaan van een gezinsleven. Verweerder gaat er met deze overweging echter aan voorbij dat het feit dat een man en een vrouw samenwonen in regel wel een belangrijke aanwijzing vormt inzake het bestaan van een gezinsleven. Daarenboven is er in casu niet alleen "het loutere feit dat betrokkenen samenwonen", doch tevens het gegeven dat verzoekster en haar partner, sedert de aankomst van verzoekster in het Rijk, onafgebroken als man en vrouw samenwonen en dat zij een gezamenlijk kind hebben. Het is, in voorliggende zaak, dan ook kennelijk onredelijk om op basis van de concrete feiten te insinueren – verweerder drukt zich in de bestreden beslissing immers niet duidelijk uit – dat verzoekster geen gezinsleven zou hebben met M.O. dat in aanmerking moet worden genomen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster geen effectief gezinsleven heeft met M.O., laat staan dat zou vaststaan dat zij geen gezin vormt met hun gezamenlijke kind. Verweerder bevestigt dat het gezamenlijk kind "wel een bewijs van gezinsleven [zou] kunnen zijn" en voegt hieraan toe dat het enkele feit dat een kind bij verzoekster werd verwekt niet tot de conclusie leidt dat zij op het grondgebied mag blijven en dat een staat gerechtigd is "schijnsituaties tegen te gaan". In voorliggende zaak wordt evenwel niet op overtuigende wijze aangetoond dat er – los van de vraag of het ooit hun bedoeling was een schijnsituatie te creëren – heden een schijnrelatie tussen verzoekster en M.O., laat staan tussen M.O. en haar tot een verblijf in het Rijk toegelaten kind, bestaat. De beschouwingen om te duiden dat verzoekster en M.O. initieel, bij het voltrekken van het huwelijk, niet de bedoeling hadden om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat hun huwelijk dus niet rechtsgeldig is, doen in casu geen afbreuk aan het feit dat zij vervolgens wel een gezinscel vormden en dat er geen bewijzen zijn dat deze gezinscel geen duurzaam karakter heeft. Door nog te overwegen dat "het gezin" – waarbij verweerder in extremis schijnbaar toch aanvaardt dat er een gezinscel is en zichzelf lijkt tegen te spreken – zich elders kan vestigen toont verweerder niet aan dat hij op een deugdelijke wijze rekening heeft gehouden met de actueel bestaande gezinstoestand, en dat hij in casu een effectieve belangenafweging heeft doorgevoerd waarbij hij tevens het hoger belang van het kind in aanmerking nam.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding en het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de beschikbare gegevens.'

De feitelijke situatie is uiteraard verschillend met onderhavig geval. Het gelijkaardige zet in het feit dat ook daar het huwelijk niet werd erkend door de verwerende partij en dat de Raad meende dat dit de toepassing van artikel 8 EVRM niet in de weg stond.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

3.2.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het tweede middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

“In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“(…)”

Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij terecht toepassing heeft gemaakt van artikel 12bis, §§ 5 en 6, nu er geen officiële akte overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) kon voorgelegd worden. Verzoekster is echter van oordeel dat het persoonlijk onderhoud op een onzorgvuldige en onredelijke wijze geanalyseerd werd. Zij stelt verder dat de analyse van de procureur des Konings allesbehalve ernstig is.

Het is de verwerende partij niet duidelijk op welke wijze artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing. Zoals blijkt uit het visumdossier werd bij de visumaanvraag dd. 12 maart 2018 een “Marriage certificate” uitgaande van de “Federal Democratic Republic of Ethiopia Vital Event Registration” dd. 23 februari 2018 neergelegd. Uit een schrijven opgesteld door de Belgische ambassade te Addis Abeba blijkt dat bij nazicht bij de bevoegde diensten van de stad Addis Abeba er geen enkel materieel bewijs voorhanden is dat er op 19 juli 2012 effectief een geldig huwelijk heeft plaatsgevonden tussen verzoekster en haar vermeende echtgenoot. Op 18 september 2018 werd aan de Belgische ambassade te Addis Abeba gevraagd om verzoekster uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Aldus werd toepassing gemaakt van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van deze bepaling, minstens maakt zij niet duidelijk op welke wijze deze bepaling geschonden zou zijn.

Waar verzoekende partij kritiek uit op het advies van de procureur des Konings, wenst verwerende partij erop te wijzen dat deze kritiek betrekking heeft op het onderdeel van de bestreden beslissing dat de weigering van de erkenning van het buitenlands huwelijk aangaat waarbij de Raad in dit verband geen rechtsmacht heeft. Artikel 27 van het WIPR kent immers geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toe aan de bevoegde familierechtbank. Bijgevolg kan de Raad zich in casu niet uitspreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de verwerende partij, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte.

Conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet dient de Raad de wettigheid te beoordelen van de visumweigering en aldus na te gaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende is om het gevraagde visum te weigeren (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

Ondanks dat verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat “de Raad uiteraard niet bevoegd is om de huwelijksband te onderzoeken”, blijkt uit lezing van het verzoekschrift dat de verzoekende partij met haar inhoudelijke kritiek lijkt te willen aantonen dat haar huwelijk met de heer A.M.M. wel degelijk is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Uit haar betoog blijkt duidelijk dat verzoekende partij in essentie de vaststelling van de verwerende partij van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte betwist.

Er dient op te worden gewezen dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

Wat betreft de niet-erkenning van het huwelijk, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte op grond van artikel 27 van het WIPR en dit in samenhang met de artikelen 18 en 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

Verwerende partij wijst erop dat elke administratieve overheid bevoegd is om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, kan beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Verwerende partij heeft geweigerd om het huwelijk te erkennen omdat uit het onderzoek is gebleken dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, hetgeen strijdig is met de Belgische openbare orde. Hierbij wordt in de eerste plaats verwezen naar elementen die blijken uit het

administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar elementen uit het negatief advies van de bevoegde procureur des Konings van 4 maart 2019. Op grond van deze gegevens komt de verwerende partij tot de vaststelling dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de Belgische openbare orde. Om die reden kan verzoekende partij zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet om een visum te doen afleveren met het oog op gezinshereniging met de heer A.M.M..

Uit de bestreden visumweigering blijkt derhalve dat de verwerende partij alle pertinente gegevens is nagegaan die zij noodzakelijk acht in het licht van de visumaanvraag. Zij is namelijk nagegaan of de verzoekende partij voldoet aan artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet waarbij zij, bij de uitoefening van deze bevoegdheid, de rechtsgeldigheid van de voorgelegde huwelijksakte heeft onderzocht overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

De bestreden beslissing werd op afdoende wijze onderbouwd door de vaststelling dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de Belgische openbare orde, derwijze dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet om het gevraagde visum te verkrijgen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij, in het licht van het vastgestelde schijnhuwelijk, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet om een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging, met miskennis van de artikelen 21 en 27 van het WIPR, van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat de heer A.M.M. in België werd erkend als vluchteling en zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Verder betoogt verzoekster dat zelfs indien men niet uitgaat van een huwelijksband, artikel 8 van het EVRM de verwerende partij verplicht om rekening te houden met het familieleven van de vluchteling in kwestie. Zij stelt verder dat er een belangenafweging diende plaats te vinden en dat het familieleven geenszins op ernstige wijze werd onderzocht.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verwerende partij benadrukt dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden uitgelegd dat het een verplichting inhoudt voor Staten om een huwelijk ipso facto te erkennen (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, Şerife Yiğit v. Turkije, par. 97-98 en 102). Het aangaan van een (religieus) huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het EHRM dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM.

Volgens de verzoekende partij rust op de verwerende partij de plicht om ervoor te zorgen dat verzoekende partij en haar echtgenoot een familieleven kunnen vaststellen en uitbouwen en geeft aan dat dit kan gebeuren door een afweging van de belangen van de verschillende partijen. De verzoekende partij lijkt er echter met haar betoog volledig aan voorbij te gaan dat in de bestreden beslissing haar huwelijk met de heer A.M.M. niet wordt erkend omdat elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaalprivaatrechtelijke openbare orde een huwelijk kan weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten.

Gelet op voormelde vaststelling is er dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zodoende kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de verwerende partij in deze zin een toetsing aan en een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren.

Immers, nu het huwelijk van de verzoekende partij met de heer A.M.M. niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van de verzoekende partij kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een

verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij diende dan ook geen rekening te houden met en een belangenafweging te verrichten omtrent dit vermeende gezinsleven. Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig nu deze geen precedentenwerking kent.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.”

3.2.3.1. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, evenals de schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat er *in casu* geen sprake is van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 van het WIPR en dat er terecht toepassing werd gemaakt van artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat artikel 27 van het WIPR, waarnaar de verwerende partij verwijst in de nota met opmerkingen, niet van toepassing is. Verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin werd aanvaard dat in die zaak geen gelegaliseerde huwelijksakte voorlag. Verzoekster stelt vervolgens dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk ging en dat het advies van de procureur niet ernstig is. Zij stelt dat de Raad de huwelijksband niet kan onderzoeken maar wel kan nagaan of de motivering in het kader van artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 afdoende en zorgvuldig is. De verwerende partij maakt zich het motief eigen dat het huwelijkscertificaat gebrekkig is, terwijl verzoeksters raadvrouw vooraf had meegedeeld dat er geen huwelijksdocument kon worden voorgelegd, maar toch een had moeten laten opstellen omdat de ambassade anders weigerde de aanvraag te registreren. Er moest volgens verzoekster dus toepassing worden gemaakt van artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet omdat geen huwelijksdocument kon worden voorgelegd, het is onaanvaardbaar dat dit als motief wordt gebruikt in het kader van het onderzoek op grond van dit artikel.

Verzoekster benadrukt inhoudelijk dat contact pas kon nadat zij haar familie was ontvlucht, dat de verwerende partij geen rekening hield met het asielrelaas van verzoeksters echtgenoot en dat de deugdelijkheid van de motieven in dit geval wel degelijk kan worden onderzocht volgens de Raad.

Verzoekster meent dat, zelfs als men niet uitgaat van een huwelijksband, toch rekening moet worden gehouden met het familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

3.2.3.2. Artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet.

3.2.3.3. De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

“Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 19/07/2012 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

In zijn advies van 04/03/2019 is de Procureur des Konings van Brugge van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

(...)

Gelet het feit uit hogervermelde concrete elementen blijkt dat het huwelijk er in casu kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch wel op het verschaffen van een verblijfsrechtelijk voordeel aan de man

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de raadvrouw van verzoekster op 23 januari 2018 een brief richtte tot de Belgische ambassade te Ethiopië (een verzendbewijs wordt niet bijgevoegd). Zij deelde daarin mee dat verzoekster niet beschikte over een huwelijksakte en dat een huwelijksakte met authenticiteitsgarantie niet kan worden verkregen, omwille van de chaotische situatie in Somalië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters raadvrouw op 3 mei 2018 naar de Dienst Vreemdelingenzaken een e-mail stuurde waarin zij meedeelde dat verzoekster verplicht werd een document voor te leggen, zo niet werd haar aanvraag niet geregistreerd. Zij deelde in deze e-mail ook mee dat verzoekster “gedwongen werd een akte te laten opmaken”, dat zij dit een bedenkelijke manier van werken vindt en dat het opmerkelijk te noemen is dat de ambassade aanvragers verplicht documenten te laten opmaken. Verzoeksters raadvrouw vraagt dan ook toepassing van artikel 12bis, § 6 van de vreemdelingenwet.

De huwelijksakte die verzoekster heeft voorgelegd, betreft een niet gelegaliseerd document opgesteld op 23 februari 2018 door de Ethiopische autoriteiten dat attesteert dat verzoekster en haar echtgenoot gehuwd zijn in Somalië op 19 juli 2012.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in de eerste plaats stelt dat er een buitenlandse authentieke akte werd voorgelegd, bijgevolg toepassing maakt van artikel 27 van het WIPR, vervolgens rekening houdt met de artikelen 18 en 21 van het WIPR en dan overgaat tot een

onderzoek overeenkomstig artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, waarvoor zij uitdrukkelijk verwijst naar het advies van de procureur des Konings.

In casu werd echter een niet gelegaliseerd document voorgelegd, waardoor de verwerende partij geen toepassing kon maken van artikel 27 van het WIPR.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)”

Artikel 30 van het WIPR, dat verzoekster aanvoert, luidt als volgt:

“1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Uit deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt.

In casu ligt geen gelegaliseerde huwelijksakte voor. Verweerder toont noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen aan dat dergelijke akte, bij ontstentenis van legalisatie, toch ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR.

3.2.3.4. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet, verhindert niet dat het onderzoek dat de verwerende partij heeft gevoerd kan worden beschouwd als een onderzoek in het kader van dit artikel.

In tegenstelling tot het arrest nr. 220 288 van 25 april 2019 waarnaar verzoekster verwijst, heeft zij *in casu* een niet gelegaliseerd Ethiopisch document voorgelegd. Het arrest nr. 220 288 handelt over Somalische documenten waarvan vaststaat dat de Belgische consulaten ze niet meer legaliseren. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat Ethiopische documenten momenteel niet kunnen worden gelegaliseerd. De Raad herinnert eraan dat legalisatie slaat op de controle van de oorsprong van een document. Legalisatie is een officiële bevestiging dat de handtekening van de ambtenaar die een document ondertekende, of het zegel of de stempel op het document, echt is.

Verzoekster kan zich dus *in casu* niet zonder meer beroepen op artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet, dat van toepassing is in het geval de aanvrager geen officiële documenten kan overleggen om de aanverwantschapsband te bewijzen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de raadvrouw van verzoekster zich twee maal tot het bestuur heeft gewend om te melden dat verzoekster geen authentieke huwelijksakte kon voorleggen. In de bestreden beslissing

wordt hierover niets gesteld, zodat kan worden aangenomen dat de verwerende partij dit niet betwist en dat er dus toch toepassing kan worden gemaakt van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet.

3.2.3.5. Het onderzoek dat de verwerende partij heeft gevoerd naar het bestaan van de huwelijksband luidt als volgt:

“In zijn advies van 04/03/2019 is de Procureur des Konings van Brugge van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

Uit het interview afgenomen door de diensten van de ambassade en de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn de volgende elementen naar gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

‘Het huwelijk is vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toereden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen H. O. S. (...) en A. M. M. (...) voldoet aan deze bij wet vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echtte leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan integendeel.’

Zijn ambt stelt vast dat ‘betrokkenen, niettegenstaande zij huwden te Somalië d.d. 19/07/2012 een religieus "Marriage Certificate" voorleggen van de "Federal Democratie Republic of Ethiopia Vital Event Registration" d.d. 23/02/2018, dat vertaald noch gelegaliseerd werd. Om deze redenen kan het document niet door zijn ambt aanvaard worden.

Uit het onderzoek bleek bovendien dat de eerste Whatsapp gesprekken tussen betrokkenen pas dateren van maart 2018 en dat de enige foto's dit de heer A. M. (...) kan voorleggen genomen zijn in de periode februari - maart 2018 - toen de heer A. M. (...) naar Ethiopië afreisde teneinde een huwelijkscertificaat te laten opstellen dooreen Islamitische rechtbank te Ethiopië.’

Gelet het feit uit hogervermelde concrete elementen blijkt dat het huwelijk er in casu kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch wel op het verschaffen van een verblijfsrechtelijk voordeel aan de man

(...)

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij verwijst naar het advies van de procureur des Konings. De verwerende partij stelt dat de procureur des Konings vaststelde dat het voorgelegde huwelijkscertificaat niet vertaald of gelegaliseerd werd en daarom niet wordt aanvaard. De verwerende partij vervolgt dat de procureur des Konings vaststelde dat de Whatsapp-gesprekken tussen betrokkenen pas dateren van maart 2018 en dat de enige foto's van het koppel genomen zijn in de periode waarin de echtgenoot van verzoekster afreisde naar Ethiopië. De Raad is evenwel niet bevoegd om zich uit te spreken over het advies van de procureur des Konings. De kritiek die verzoekster rechtstreeks uit op dit advies (“het advies van de procureur waarop de verwerende partij (zich) baseert is eigenlijk allesbehalve ernstig”) is bijgevolg niet ter zake dienend.

In het middel benadrukt verzoekster echter ook dat het UNHCR stelt dat bij gezinshereniging van vluchtelingen en subsidiair beschermden, het voordeel van de twijfel gegeven moet worden bij het aantonen van de identiteit en familieband. Verzoekster verwijst ook naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 13 maart 2019 (C-635/17) waarin gesteld wordt dat de bevoegde nationale autoriteiten rekening moeten houden met andere bewijzen en een individuele beoordeling moeten doen van alle relevante elementen van het geval. Verzoekster voert aangaande de huwelijksband aan dat de verwerende partij het asielrelaas van verzoeksters echtgenoot niet heeft bekeken, ze stelt dat bijkomende uitleg kon worden gevraagd aan haar en haar echtgenoot en dat geen rekening werd gehouden met hun preciaire situatie.

Het arrest van het Hof van Justitie C-635/17 van 13 maart 2019 waarnaar verzoekster verwijst, vermeldt onder meer het volgende:

“60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.”

“63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin, naast een niet gelegaliseerde huwelijksakte, de verklaringen bevinden die verzoeksters echtgenoot heeft afgelegd toen hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende, dat werd ingewilligd op 11 mei 2017. Uit de “verklaring DVZ” van 29 maart 2016 blijkt dat verzoeksters echtgenoot vermeldde dat hij religieus gehuwd was in Somalië sinds 19 juli 2012 met S.H.O., dit is de naam van verzoekster. Uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 29 maart 2016 blijkt dat verzoeksters echtgenoot als vrees voor terugkeer vermeldde dat hij problemen had gekregen omwille van zijn huwelijk met een vrouw van een andere clan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeksters echtgenoot in België werd verhoord door de politie op 14 februari 2019. Hierin herhaalde hij dat zijn problemen in Somalië veroorzaakt werden door zijn huwelijk met een vrouw van een andere stam en legde hij nog verdere verklaringen af. Uit de stukken van het administratief dossier

blijkt dat verzoekster werd gehoord op 31 oktober 2018 in Ethiopië, zij legde verklaringen af over hun huwelijk op 19 juli 2012 en over haar echtgenoot en zijn familie.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij met al deze elementen rekening heeft gehouden. De verwerende partij beperkt zich tot een verwijzing naar het advies van de procureur des Konings. Nu echter uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij beschikte over verschillende informatiebronnen, waaronder verklaringen van verzoekster en van haar echtgenoot, en gezien het hierboven gestelde door het Hof van Justitie op 13 maart 2019, stelt de Raad vast dat de verwerende partij niet alle relevante elementen heeft betrokken in zijn beoordeling en dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de concrete omstandigheden van de zaak ertoe leiden dat de verwerende partij van oordeel is dat de visumaanvraag moet worden geweigerd.

De schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk, gezien dit hoofdzakelijk betrekking heeft op een buitenlandse authentieke akte in de zin van artikel 27 van het WIPR, die *in casu* niet voorligt, zoals hierboven verduidelijkt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het tweede middel behoeven geen onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 maart 2019 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET